

“ผู้ถูกลอกลวงไม่ได้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน เป็นความผิดฐานฉ้อโกงหรือไม่”

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ได้บัญญัติว่า “ผู้ใดโดยทุจริต หลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกลอกลวงหรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกลอกลวงหรือบุคคลที่สาม ทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ์ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานฉ้อโกง...” เมื่อกฎหมายไม่ได้วางหลักไว้ว่า ผู้ที่ถูกลอกลวงจะต้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินซึ่งได้ไปจากการถูกลอกลวงนั้นด้วยแล้ว แม้ทรัพย์สินนั้นจะเป็นของผู้หลอกลวง ก็เป็นความผิดฐานฉ้อโกงได้ ดังที่ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๖๒/๒๕๕๘ ความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ไม่ได้จำกัดว่าผู้ที่ถูกหลอกลวงจะต้องเป็นเจ้าของทรัพย์สิน แม้ทรัพย์สินนั้นจะเป็นของผู้หลอกลวง ถ้าหากผู้หลอกลวงโดยทุจริตหลอกลวงผู้ถูกลอกลวงและโดยการหลอกลวงนั้น ได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกลอกลวง ก็เป็นความผิดฐานฉ้อโกง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๐๕/๒๕๕๓ หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) มอบให้โจทก์เป็นประกันตามสัญญากู้ยืม โจทก์มีสิทธิจะยึดถือไว้จนกว่าจะได้รับชำระหนี้เสียก่อน และหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.๓) แม้เป็นเพียงกระดาษแผ่นเดียว ตามสภาพเป็นวัตถุมีรูปร่างซึ่งอาจมีราคาและถือเอาได้ จึงเป็นทรัพย์สินและทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๗ และมาตรา ๑๓๘ ฉะนั้น ถ้าหากจำเลยโดยทุจริตหลอกลวงโจทก์และการหลอกลวงนั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากโจทก์ก็เป็นความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ได้ เพราะความผิดฐานนี้ ไม่ได้จำกัดว่าผู้ที่ถูกหลอกลวงจะต้องเป็นเจ้าของทรัพย์สิน

แล้วสำนักงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจะนำความรู้ดี ๆ ที่มีประโยชน์มานำเสนอแล้วพบกันใหม่ฉบับหน้าค่ะ

นางสาวกณิตญา พุ่มโพธิ์ขัง นิตกร

เรียบเรียง

นายธีระพล คู่คิด ผู้อำนวยการกลุ่มกฎหมาย

ตรวจทาน